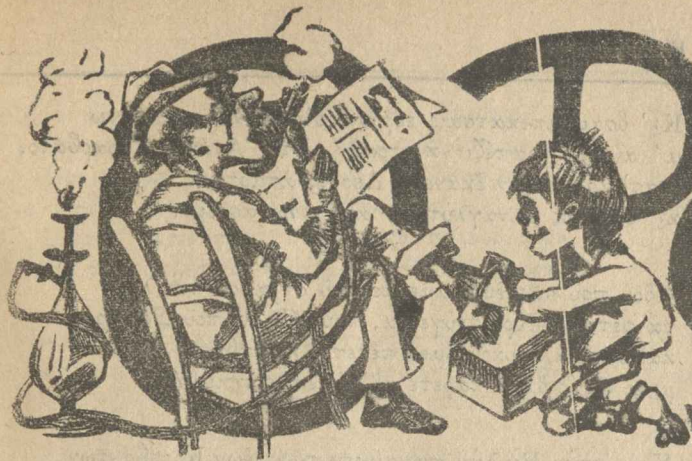

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννενήντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἠνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομὰ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως, μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὁποῖος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τετάρτη κι' εἰκοστὴ τοῦ Δεκεμβρίου,
τὴν γέννησιν ὑμνοῦμεν τοῦ Κυρίου.

Ποῦντος τετρακόσα κι' ἠννενήντα ἓνα,
πάλι τὰ νυκτέρια τὰ συνειθισμένα.

**Χριστούγεννα τρελλά,
ὁποῦ καθεὶς γελά.**

Καλὴν ἐσπέραν, ἄρχοντες, χαρὰ 'στὸ ροιζικὸ σας...
τοὺς ἄθλους τοῦ Σωτήρα μας θὰ 'πῶ 'στ' ἀρχοντικὸ σας.
Πάλι τὴν ἔχει σήμερα καὶ χαίρ' ἡ στρουγγα ὅλη
κι' ἔγινε κι' ἡ καρδοῦλα μας Ἀπρίλη περιβόλι.

Ἠραίαν ὄφιν ἔλαβε πολεμικοῦ πεδίου
τὸ περασμένο Σάββατο ἡ φάτνη τοῦ Σταδίου,
πληθὸς χορτάτων ἔψαλαν τὸ δόξα ἐν ὑψίστοις
καὶ τοῦτο ἄξιον ἐστὶν ἡ τῶν μπεμπέδων πίστις.

Μαγκούραις ἐσηκώθηκαν, κάθε θεριὸ μαλλόνει,
κι' ἓνας τὸν ἄλλον φτύνωντας τὸν καταφασκελόνει,
κι' ἀρχίζει μιὰ ντὶ λὶ κὰ τὲς 'στὸ δόλιο Παρλαμέντο,
ποῦ σὰν σὲ λένε γαῖδαρο τὸ πέρνεις κοπιμμένο.

Ἀ πὸ ρ τ ἀ πὸ ρ τ ἐφώναζαν ἀπὸ τὰ θεωρεῖα
κι' ἐγαυγίζαν μαντρόσκυλα κι' ἐμούγγριζαν θηρία,
καὶ μὲς 'στὸ τόσο βογγητὸ καὶ 'στοῦ καυγᾶ τοὺς κτύπους
φεύγει τρεχάτος ὁ Παχὺς σὰν Ἀχιλλεὺς ὠκύπους.

Καὶ τῶν ρητόρων ἄφριζαν κι' ἐφρένιζαν τὰ πλήθη
κι' ὁ κύρ Σωτήρας ἄφοβος καθόταν 'στὴν βαλβίδα,
κι' ὁ Καραπάνος ὁ μακρὺς σπουδαίως ἐφοβήθη
καὶ πέντε πέντε τὰ σκαμνιά τῶν Βουλευτῶν ἐπήδα.

Ἄλλ' ὅμως θεῖα χάριτι δὲν 'μάτωσε ρουθοῦνι
κι' ἡσύχασε τὰ πνεύματα νομοταγῆς εἰρήνη,
τοῦ Βασιλάκη 'ράγισε μονάχα τὸ κουδοῦνι
κι' αὐτὸς ἀπαρηγόρητος σὰν τὴν Ραχήλ ἐθρήνει.

Ἐκ τῆς Ἡλείας ἔρχονται ἀναφοραῖς γιὰ δῶρα
γραμμέναις μὲ πολὺ καῦμὸ καὶ μὲ μεγάλη φόρα,
κι' ὀρθὰ κοφτὰ μᾶς γράφουνε πῶς φόρους δὲν πληρώνουν
γιατί μὲς 'στὰ Χριστούγεννα τῆς πείνας κακαρόνουν.

Γι' ἀναφοραῖς σὰν ἄκουσε ὁ Βασιλεὺς Ἑλλήνων
ἐστάθη ἀέπως σκεπτικὸς τὴν κεφαλὴν του κλίνων,
ὅτι πολλὰ 'φοβήθηκε διὰ τὴν Βασιλείαν
μὴ χάσῃ τὴν ἀγάπην τῆς 'στὴν νηστικὴν Ἡλείαν.

Κράζει τὸν Λόρδο κι' ἐρωτᾷ γιὰ τοῦ Μωρηᾶ τὴν πείνα
κι' αὐτὸς τοῦ λέγει : ἀπόσταξε νὰ σφάζουν καμμιὰ χήνα
καὶ μ' ὅλους τοὺς Συμβούλους σου ξεφάντωνα καὶ πίνε
καὶ τοὺς Ἡλείους μὴν ἀκούε... γωρατατζῆδες εἶναι. »
Κι' ὁ Βασιλεὺς σὰν ἄκουσε πῶς πείνα δὲν τοὺς πνίγει
εἰς τὸ Τατόι μιὰ καὶ ὀρὸ ἐπῆγε γιὰ κυνήγι.

Κυριακὴ ἡμέρῳνε... παντοῦ ζωὴ καὶ δόξασις
κι' ἔλεγαν δηὸ πῶς θὰ γενοῦν σοφαῖς συνεδριάσεις,
ἢ μιὰ νὰ γίνῃ τὸ πρωὶ κι' ἡ δευτέρη τὸ βράδυ,
μὰ κι' ὁ Μπλητσάκης τῶστρινε μὲ τὸν Δημοτριάδη,
κι' ἀπὸ τῆς δηὸ δὲν 'μπόρεσε νὰ γίνῃ μήτε μία
καὶ κουντρουβάλας δυνατῆς ἐφάνηκαν σημεῖα.

Κι' ὁ καψερὸς Πρωθυπουργὸς σὰν τᾶδε ἴλιγο σκοῦρα κατέβασε τὴν μύτη του καὶ τοῦλθε σὰν σκοτούρα, κι' εἶπε : «ἀδελφοί Θεσσαλοί, μὴ στρέφετε τὰ νῶτα, κι' ἐγὼ τὰ Διαπύλια θὰ συζητήσω πρώτα.»

Καὶ τσοκολάταις τοῦ Λουμπιέ 'στους κακωμένους δίνει, μὰ τοὺς προσφέρει καὶ χαρτιά γεμάτα καρυμέλαις, κι' εὐθὺς μὲ τούτα τὰ κοκά ξεθύμωσαν ἐκεῖνοι κι' ἔτσι ξαναβουβάθηκαν καμπόσαις παπαρόλαις.

Μαγκούραις δὲν σηκώνονται, μὴδὲ γαλιζίζουν στόκοι, ξαναγυροῦν οἱ Θεσσαλοί κι' εὐρίσκουν τὸν Σωτήρα, ἐθάστα 'στὰς ἀγκάλας του τὸν κόντε Θεοτόκη, ὑποῦ τὸ κοντιλίκι του μωσχοβολᾷ μὲ μύρα.

Γονατιστοὶ τὸν προσκυνοῦν καὶ τὸν καλῆμερίζουν, ἐμπρός καὶ πίσω τὸν κυττοῦν καὶ τὸν καταμυρίζουν, τρέμ' ἡ φωνὴ 'στὰ χεῖλη των καὶ τὴν μιλιὰ των χάνουν κι' ὅλοι μὲ δάκρυα τοῦ λέν πῶς δὲν τὸ ξανακάνουν.

Ὁ Λόρδος ὑπερήφανος τὴν στρουγγὰ του μετρεῖ, τὴν ἔρισκε περισσότερη καὶ γίνεται θυσία, καὶ φθάνουν τρεῖς ἀναφοραὶς ἀπὸ τὰ Φιλιατρά καὶ φθάνουν ἄλλαις τέσσερες, ἀπ' τὴν Κυπαρισσία.

Ἀναφοραὶς ἀναφορῶν καθέννας μας διαβάσει κι' ὁ Λόρδος εἰς τ' Ἀνάκτορα μὲ τούταις μπαινοβγαίνει, καὶ δὲς του τῆς ἀναφορῆς τῶν νηστικῶν στιβάσει κι' ἀπάνω 'στὸν ἀνήφορο τῆς δόξης ἀνεβαίνει.

Χριστοῦγεννα, Χριστοῦγεννα... πανηγυρίζ' ἡ ψώρα, νυκτέρη μέσα 'στὴ Βουλὴ καθημερινὴ καὶ σκόλη, κι' ἡ θὰ τὸν πάρω, τοὺς μιλεῖ, μὲ τὸ σπαθὶ μου τώρα ἡ τοῦ Χριστοῦ τὴν γέννησιν ἄς λησμονήσουν ὅλοι.

Θὰ ρέψετε 'στὰ πόδια σας καὶ μὴ μοῦ σαμπουνάτε, γιὰ σὰς ἐφέτος ὁ Χριστὸς μὲς 'στὴ Βουλὴ γεννάται, θὰ ληρώσω καὶ τοὺς μάρτυρας τῶν ἄλλων φατριῶν, ἐδῶ θὰ κἀν τῆς γιορτῆς ὁ κάθε Γκραββαρίτης, ἡ σμύρνα δὲ κι' ὁ λίθανος τῶν μάγων τῶν τριῶν γιὰ τὰ ρουθούνια θὰ καὶ τῆς ἰδικῆς μου μύτης.

Γιὰ σὰς τὸ Βουλευτήριον ἡ Βηθλεὲμ θὰ γίνη, ὁ λάρυγγάς σας ὁ ξερός θὰ ξεροκαταπίνῃ, μὴδὲ θ' ἀγάλλεται κανεὶς, μὴδὲ θὰ χαίρ' ἡ κτίσις, γιὰτὶ μ' ἐπαρσκακάσατε μὲ τὰς ἐπερωτήσεις, καὶ μὲ τὰ Διαπύλια καὶ τὰ Σταφιδικὰ νυκτέρια μέσα 'στὴ Βουλὴ θὰ γίνουν τραγικά.

Ἔτσι 'στὴ στρουγγὰ μίλησε ὁ Λόρδος θηριώδης σὰν Βασιλεὺς Ἡρώδης, κι' ὅλοι τὸν ἐπροσκύνησαν μὲ τὸν Μακρὴ τὸν Πίπη κι' ἀπ' τὰ νυκτέρια 'φώναζαν κανεὶς πῶς δὲν θὰ λείπῃ.

Μὴ βλέπων δὲ κι' ὁ Βασιλεὺς 'στοῦ κυνηγίου τῆς φούριας ἐκ τῆς Ἠλείας νᾶρχωνται ἀναφοραὶς καινούριας, εἰς τὸ Τατόι 'πρόσταξε πολὺ νὰ μὴν ἀφήσουν πρὶν ἢ μεγάλας παγωνιάς 'στὰ δέντρα τὰ ψοφήσουν.

Κι' ὅσαις μπεκιάταις εὗρουνε δύο χρονῶν καὶ κάτω μ' αὐταῖς τραπέζι νὰ στρωθῇ 'στ' Ἀνάκτορα βαρβάτο, γιὰτὶ καὶ πάλιν ἔκανε ὁ Λόρδος ἀπαρτία κι' ὁ τόπος ξαναγλύτωσε ἀπὸ τὴν ἀσιτία.

Ἰδοὺ τοῦ σὰς ἐψάλαμε μὲ τοῦ στραβοῦ τὴν λύρα τὰ φειτειὰ Χριστοῦγεννα, τοὺς ἄθλους τοῦ Σωτήρα, καὶ σὰς καλονυκτίζομε, πέσετε, κοιμηθῆτε, μὴς ὥρας ὑπνο πάρετε κι' ἀμέσως σηκωθῆτε.

Καὶ 'στὴν Βουλὴν πηγαίνετε τῶν νέων Κορυθάντων νὰ 'δῇτε σὰν κτυπήσουνε μεσάνυχτα καὶ κατὶ πῶς καταντοῦν οἱ ἄνθρωποι κι' οἱ Βουλευταὶ πρὸ πάντων καὶ πῶς θολώνει καὶ σφαλᾷ πολλῶν ἀγρύπνων μάτι.

Καὶ σὰν ἀκούσετε καλὰ τὸν κάθε λιμαδόρο σὰν τὴν κομμένη κεφαλὴ νὰ λήθῃ δίχως φόρο, γυρίσετε 'στὸ σπῆτι σας σὰν νὰ σὰς 'βάλλαν νέφτι κι' ἂν μέσα 'στ' ἄλλα ἔχετε γιὰ λούσο καὶ καθρέφτη, κυττάξετε τὰ μούτρα σας νὰ παρηγορηθῆτε καὶ βγάλετε τὰ ρούχα σας καὶ ξανακοιμηθῆτε.

Χρόνους πολλοὺς νὰ χαίρεσθε σὰν τώρα πεινασμένοι κι' ὁ Βασιλεὺς μὰς βοηθὸς καὶ σκέπη σας νὰ μένῃ.

Κι' ἓνα Συλλαλητήριο σπουδαῖον καὶ σωτήριο.

(Εἶπε συλλαλητήριον κι' ὁ Φασουλῆς νὰ κἀν καὶ ἐμάζεψε τὸν Περικλητὴ τὸν κουτομπέχλιθάνη, ἐκεῖνος δὲ προσέτρεξε 'στὴν πρόσκλησιν εὐθὺς, κι' ὁ Φασουλῆς νομίζοντας πῶς ὁμιλεῖ σὲ πλῆθος, τοιαῦτα προσεφώνησε ρητορικῶς κι' ἐντόνως καὶ χάσκοντας τὸν ἄκουγε ὁ Περικλητὸς μόνος).

Φ. — Σὰς ἐκάλεσα σπουδαῖως, προσφιλεῖς συμπατριῶται, ποῦ μοῦ λέτε πῶς δὲν τρώτε.

Γιὰ τὴν τόσην προθυμίαν ὁλοψύχως σὰς συχαίρω καὶ τῆς φάτσας σας κυττάζω παλαβὸς ἐκ τῆς χαρᾶς, κι' ἐμπροστὰ 'στὸν Βασιλέα εὐσεβάστως ἀναφέρω πῶς δὲν πρέπει νὰ προσέχῃ σὲ πολλῶν ἀναφορᾶς.

Προσφιλεῖς συμπατριῶται, μὴν ἀκούτε τοὺς Ἠλείους, ποῦ μὰς κάνουν 'στὴν Εὐρώπῃ μὲ τῆς κλάψας των γελαιοῦ, κι' ἂν ἡ κουτομπουτὶ Ἠλεῖα γιὰ τὴν φτώχεια σαμπουνῇ, μὴν πιστεύετε καθόλου εἰς τὰ λήθηκα πῶς πεινᾷ, κι' ἂν φωνάζουν νύκτα 'μέρα πῶς μουφλούζεψε ὁ τόπος εἶναι πατριῶντι τσιφούτῃ καὶ τοῦ λέγειν ἓνας τρόπος.

Τῶν γρινιάρηδων τὰ λόγια τὰ νομίζω κολοκύθια καὶ τὸ 'πῆραμε συνήθεια, μ' ἄλλους λόγους δηλονότι γιὰ νὰ 'πῶ κοντολογίᾳ θησαυρὸς κρυμμένος εἶναι μέσα 'στ' ἄδυστα τῆς γῆς, καὶ 'στὸ φῶς θὰ μὰς τὸν βγάλῃ κάποια συμπτώσις τυχερῶς ὥπως βγαίνουν καθε τὸς τὰ κειμήλια τὰρχαῖα.

Μὴ νομίζετε πῶς κρίσιν καὶ τὸ κράτος μας ὑπέστη κι' ὁ Ἀνάργυρος ἀκόμη, ὁ Σιμόπουλος τούτέστι, ἵπου μὲ μόνον τὸν ὀνόμα του σ' ἀναγκάζει νὰ δακρύσῃς, ἐδουάσω 'επισήμως πῶς παρήλθε πᾶσα κρίσις, καὶ τὰ μούτσουν' ἄς γελάσουν καθενὸς παλημουρμούρη σὰν τὸ λέγει τέτοιος ρήτωρ, ποῦχει κούτελο καὶ μούρη.

Ὅλοι ψεύτικα πονεῖτε κι' εἶναι ψεύτικος ὁ πόνος... καὶ δὲν πάτε μὲς 'στὴ Λόντρα τῆς μεγάλης Ἀλβιόνας γιὰ νὰ 'δῇτε, πατριῶται, πόσο 'έρισκουν κρύον μνήμα 'στοῦ Ταμέσεως τὸ κύμα ; καὶ δὲν πάτε 'στὸ Παρίσι νὰ τὸ πάρετε παγάνα γιὰ νὰ 'δῇτε πόσο πέφτουν 'στὰ νερά τοῦ Σηκουάνα ;

Κι' ἂν ἐκεῖ ποῦ πλημμυρίζει τὸ χρυσάφι τῆς στερελίνης τρῶν πολλοὺς οἱ ποταμοί, τί φωνάζετ' ἐδῶ πέρα εἰς τὴν γῆν τῆς καθβαλίνης πῶς δὲν ἔχετε ψωμί ; Ἄδικ' εἰσθε, πατριῶται... μὴ γουρλώνετε τὸ μάτι καὶ διακρίσις κομμάτι.

Τὶ παράπονά τρώντι, ποῦ σὲ κάνουν νὰ γελάς... δὲν μὲ μέλει μιὰ πεντάρα γιὰ τὸ χάλι τῶν Ἠλείων, καὶ σὰς λέγω, πατριῶται, πῶς ἡ φίλη μας Ἑλλάς νηστικὴ καὶ χορτασμένη δὲν ξεχνᾷ τὸ μεγαλεῖον. Μὲ τὴν δόξ' ἀλαμπρατσέται κι' ὅλο κόρόωμα καὶ πόζα κι' ἄς τῆς ψάλλουν καθε πόσο : «Σταμπὰτ Μάτερ γτελορόζα.»

Καὶ δὲν βλέπετε κυρίως 'στους ἐμπόρους σουρτα φέρτα καὶ δὲν βλέπετε τὸν κόσμον πῶς γεμίζει τὰ κοντσέρτα, τὸσους γάμους μὲ τὴν ζέστη καὶ τὸ ψυχρὸ τὸ ὄριμν, πῶς δὲν μένει κρύα κι' ἄδεια τῶν ἐρώτων ἡ παστὰς, καὶ κυρίως ντιστεγκέδων δὲν κυττάξετε καὶ μὴ ν' ἀνταλλάσσουν ἐπισκέψεις μὲ κοιλίας σεβαστάς ;

Τὶ παράπονά γελοῖα, ποῦ σὲ κάνουν νὰ βλαλλώσῃς καὶ ταυτιά σου νὰ βουλώσῃς.

Κι' ἂν ἀλήθευε τρώντι πῶς σωθῆκαν οἱ παράδες καὶ 'στὰς πόλεις καὶ 'στὰς κόμας καὶ 'στὰς ἄκρες τῶν νησιῶν, ὅζαν ὄρεξ καὶ θάρρος ἡ κυρίαὶς σουσουράδες καθε τόσο νὰ προβάλλουν ὥπως λέν ἂν πο ζι σιό ν ;

Ὁ πατὴρ ἀγαπημένη, τὸ χρυσὸν σου πάλε ὄρου καὶ τὰ τέκνα σου συγχώρει.

Ὅλοι σήμερα, πατὴρ μου, σὲ φωνάζουν κουρελοῦ, ὅμως σὺ τοὺς λοξοβλέπεις μὲ τὰς τρίχας ὀρθωμένας, καὶ πλουσίαν σὲ κηρύττουν 'στὸ Ρωμάλικο κι' ἄλλου ὅσο μόνον πατριῶται... ὁ Σωτήρας κι' ἄλλος ἓνας.

Ὁ πατὴρ ἀγαπημένη, κούχημά μου μοναχό, μὴ θυμῶνῃς καὶ μ' ἐμένα ὅπου κάνω τὸν φτωχό. Παῦω πλέον ἀπὸ τώρα 'στῆς φωνῆς νὰ συγκαίνωμαι καὶ συντάσσομαι τῷ πλούτῳ καὶ τῆς φτώχειας ἀπαρνούμαι, κι' ἔσο οἱ δύο πατριῶται τοῦ λοιποῦ θὰ γίνων τρεῖς γιὰ τὴν δοξάν σου, πατὴρ.

(Ὁ Φασουλῆς ἀναπνοὴν γιὰ δὴ μινούτα πέρνει κι' ἓνα ποτῆρι μὲ νερὸ ἢ Φασουλῆ τοῦ φέρνει.)

Φ. — Καὶ δὲν μοῦ λέτε, κύριοι, ποῖος 'ψόφησε τῆς πείνας μὲς 'στὰς κλεινὰς Ἀθήνας ; Ἄν μὲς 'στους δρόμους δὲν σὰς 'δῶ ν' ἀφήσετε τὰ κῶλα σὰν μερικὰ παληόσκυλα, ποῦ τὰ ταΐζουν φόλα, οὐ μὴ πιστεύσω πώποτε πῶς ἀληθῶς πεινᾷτε κι' ἀδίκως θέλετε φτωχοὶ 'στὸν κόσμον νὰ περνᾷτε.

Ἐγὼ μὲς 'στὸ στομάχι μου μεγάλη νοιώθω ζέστη καὶ ψάλλω τὸν Αὐγερινὸ καὶ τὸν Ἀποσπερίτη, ἔχω κι' ἀμπέλια 'στὴ Βλαχιά, σπῆτλια 'στὸ Βουκουρέστι, ἄλλ' ἔχω κι' ἐν' ἀπλήρωτο 'στὸν Φαληρέα σπῆτι. Ἐγὼ κι' ἂν μείνω νηστικὸς ἀναφοραὶς δὲν στέλλω καὶ μῆτε τὴν πατρίδα μου ρεντίκολλη τὴν θέλω.

Ἐγὼ κι' ἂν 'πῶ 'στὸν Βασιλεῖα πῶς ἔλειψε τὸ χεῖμα ποτέ μου δὲν σπουδάζω, ἐγὼ τὸν Βασιλέα μὲς ἐπιθυμῶ μὲ ρίμα νὰ τὸν διασκεδάζω.

Ἐγὼ κι' ἂν 'πῶ παράπονα, μὰ λέγομαι τζουτζές καὶ τὸ καραγκιζέλι μου ποτέ δὲν τὸν πειράζει, κι' ὁ Βασιλεὺς ἐπιθυμῶ νὰ φαίνεται γλεντζές γιὰτ' ἡ μελαγχολία του τὸ στήθος μου σπαράζει.

Ἐγὼ, παιδιὰ, κι' ἂν δὲν βαστῶ 'στὴν τσέπη μου ρωλόγι, ἀλλ' ὅμως ξέρ' ὁ Βασιλεὺς ποῖαν ὥρα πάντα τρώγει, κι' ὅταν τὴν ὥρα μυρισθῶ, ποῦ τρῶνε 'στὸ Παλάτι, φαντάζομαι πῶς 'έρισκεται καθε κοιλιά χορτάτη.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι κουενές κι' οὔτε μὲ μπόσκικαις φωναῖς τὸν κόσμον ἀνατρέπω... ἐγὼ κι' ἂν λείψῃ τὸ ψωμί κι' ἔλθουν ἀνελπιστοὶ λιμοὶ τὸν Παρθενῶνα βλέπω.

Κι' ἂν ὁ καθέννας σας λυσᾷ ἐγὼ σὲ συννεφὰ χρυσὰ τὴν δοξάν ἀτενίζω... ἐγὼ δὲν κάνω σὰν παιδί καὶ 'στοῦ Σωτήρα τὸ γουδοὶ χρυσάσι κοπανίζω.

Ἐγὼ δὲν πέρνω τὰ βουνὰ κι' ὅλ' ἡ φωνήλια σὰν πεινᾷ ὄρεξ ἀφροὺς δὲν χύνω, καὶ σὲ φωνήλιας νηστικαῖς γιὰ μπλάστρι πέτρας μερικαῖς τοῦ Παρθενῶνος δίνω.

Ἐγὼ καὶ πλούσιος, μωρε, κι' οὔτε τῆς φτώχειας τὸν γιὰρὲ δὲν ψάλλω σὰν μαζέτα... εἶσαι φτωχός ;... μεταβολή, ἐδῶ χρυσὸς φερρεβολεῖ κι' ὁλόχρυση γάζετα.

(Κι' ἄλλα προετοιμάζετο σημαντικὰ νὰ πῇ,
ἄλλ' ὅμως πάλιν ἔγινε μικρὰ διακοπή.)

(Ἄκουσον ὁλομόναχος ὁ Περικλῆτος λέγει
καὶ νέα δίψα φλογερὰ τὸν ὁμιλοῦντα φλέγει,
κι' ἐνῶ μικρὸν διάλειμμα ἐκ τρίτου ξανακάνει
προσῆλθαν ὡς ἀκροαταὶ καὶ δύο τρεῖς ζητιᾶνοι.)

Φ.—Καλῶς μᾶς ἤλθατε καὶ σεῖς εἰς τὸ συλλαλητήριον,
πλὴν εἰς τὸ τέλος φθάνετε αὐτῆς τῆς ὁμιλίας...
Ἡ λὶ λ α μ ᾱ σ α β α χ θ α ν ἰ φωνάζετε ὅτον Κύριον,
κι' ἡ λαλιά σας μαρτυρεῖ πῶς εἶσθ' ἐκ τῆς Ἡλείας.

Μᾶς λέτε πῶς δὲν ἔχετε νὰ φάτε μήτε πράσσα,
μᾶς λέτε πῶς τὰ πάνδεινα ὁ τόπος σας τραβᾷ,
κι' ἐπίτηδες μᾶς κρύβετε τὰ πλούτη σας ὅτ' ἡ κάσσα
καὶ τοῦ ζητιάνου πίσω σας κρεμάτε τὸν ντορβά,
γὰρ ν' ἀποφύγετε δασμοὺς καὶ φόρων πληρωμὰς...
χάρης Σωτήρα κι' ἔλεος ἄς ἔλθῃ ἐφ' ὑμᾶς.

Σὰς ξέρω, κατεργάρηδες... ἄλλοῦ νὰ τὰ πουλάτε,
τὸν πονηρὸν Σωτήρα μᾶς μὲ τέτοια δὲν γελάτε,
καὶ πρὸ πολὺ φουρκίζεται καὶ πρὸ πολὺ πεισμώνει,
κι' ὅσο τοῦ ψάλλετε σεβντὰ κοιλιακῶν ἁσμάτων
τόσο καὶ τὴν καμποῦρα μᾶς ἀλύπητα φορτόνει
μὲ φόρους τῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν ἐπαγγελημάτων.

Ἄλλ' ὅμως μὴ γρινιάζετε, καθίστε ὅτ' ἡ γωνιά,
καὶ σήμερον καὶ αὐριον ἡμέρα ξημερώνει,
ποῦ μόνο μᾶς ἐπάγγελμα θὰ γίν' ἡ ζητιανιά
κι' αὐτὸ νομίζω, κύριοι, πῶς φόρο δὲν πληρώνει.

Ὁ Λόρδος παραγρίψε καὶ τοῦλθαν τὰ φεγγάρια,
φόρους καὶ γιὰ τὴν θάλασσα καὶ νοίκια μᾶς γυρεῖ...
κανεῖς σὰν πρὶν δὲν θὰ ἔμπορῇ νὰ πάῃ γιὰ σφουγγάρια
ἢ κοκοβιούς, νερόφιδα, καὶ γόπες νὰ ψαρεύῃ.

Κι' ἂν ἀπὸ ποῖος, ποῦ τὸν ἔφαγε μεγάλη συλλογή,
γυρέψῃ λίγη θάλασσα γιὰ νὰ τὰ κακαρώσῃ,
καὶ μία κουταλιά νερὸ δὲν θάβρῃ νὰ πνιγῇ
ἂν πρὶν τὸ σκυλοπνίξιμο βαρεῖα δὲν τὸ πληρώσῃ.

Κι' ἂν οἷστρος σοῦλθῃ ξαφνικὸς καμμιὰ καλὴν ἡμέρα
νὰ κοπανίσῃς ξένοιαστος λογῆς λογῆς ἀέρα,
καὶ τοῦτο τὸ κοπάνισμα πολὺ θὰ σοῦ κοστίσῃ,
ὁ Λόρδος φόρον καὶ γι' αὐτὸ βεβαίως θὰ ζητήσῃ,
καὶ μέσα ὅτ' ὁ περισσεύμα κι' ἐκεῖνον θὰ περάσῃ
καὶ θὰ μᾶς πῇ πῶς ἡ πατρίς ἀερωδῶς θὰ ὀράσῃ.

Τοιοῦτον ἔχομεν σοφὸν καὶ δαίμονα ξυδάτον,
Πρωθυπουργὸν κατακτητὴν ἀνέμων τε κι' ὑδάτων.
Ἄλλ' ἄς φρυάξουν οἱ λαοὶ καὶ τᾶλλα τὰ Βασιλεία...
τίκ τὰκ εἰς τὴν ἐξώπορτα κτυπῶ τοῦ Παραδείσου
κι' ὁ κλειδοκράτωρ αὐστηρῶς γυρεῖ διὰ πύλια
κι' ἐγὼ φωνάζω γελαστός ὅτον Ἅγιον Πέτρο «ζύσου».

«Νᾶξερεις, Ἅγιε Πέτρο μου, τί γίνετ' ἐκεῖ κάτω...
πάνε τὰ Διαπύλια κι' ἀντίο ντὲλ πασσάτο.
Ἄρατε πύλας, ἄρχοντες, κι' ἀνοίξατε τὰς θύρας,
καὶ σὺ φρουρὸς βλακέντιος μὴν εἶσαι μὲ πατέντα,
ἐσχάτως τὰ κατήργησε ὁ τῶν Ρωμηῶν Σωτήρας
καὶ βάρδα νὰ περάσωμε χωρὶς πολλὴ κουθέντα.

» Ἄς ἦσουν νὰ τὸν ἐβλεπες γι' αὐτὰ πῶς ἐσταυρώθη,
αὐτὸς μᾶς ἔσωσ' ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ κι' αὐτὸς ἐσώθη,
γιὰ τούτα ξαναγύρισαν οἱ Θεσσαλοὶ ὅτ' ἡ στάνη
κι' ἔτσι τὴν ἀπαρτία του κατὰφερε νὰ κἀνῃ,
σὺ δέ, πορτιέρη, πέταξε ἔμπροστά του τὸ κλειδί σου...
ἀπὸ πορτιέρης παύσαι καὶ σὺ τοῦ Παραδείσου.»

Μὲ τούτα τὰ συμβολικὰ θὰ νοιώσετε, καὶ ὑμεῖνοι,
πῶς τοὺς Ρωμηοὺς Παράδεισος ὀργήγορα προσμένει,
κι' ὅποιος αὐθάδης ἀρνήθῃ τὴν ὑπαρξίν του πλούτου
ἄφτραις θὰ βγάλ' ἡ γλώσσα του, κι' ἀπὸ τὰ χεῖλη του
τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα δὲν πρέπει νὰ προσφέρεται...
καὶ τώρα ἐκκονιάρηδες κι' Ἑλλήνων παῖδες χαίρετε.

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἡ Φασουλὴ κοντὰ του κκιμαρόνει
κι' ὁ Περικλῆς χειροκροτεῖ καὶ τὸν ἐμβολοκρόνει.)

Ἡμερολόγιον τρελλῶν «Ρωμηοῦ» καὶ «Σκριπ» κι' ἄλλων πολλῶν

Ἄλλος εἰς τὸ μονάκριβο, ἔμπροσ εἰς τὸ μαριόλικο,
ποῦ κρύβει πρᾶγμα μίσκ του καὶ διαλεκτὸ καὶ μπόλικο.
«Ρωμῆος» καὶ «Σκριπ»... ἐκεῖ πέζοι καὶ ποιητὰ κοπέδι
καὶ τρίχρωμον ἐξώφυλλον τοῦ Ἀθανασιάδη.
Νάτο τὸ κανακάρικο... παντοῦ διαλαλεῖται,
λεπτὰ πενήντα μοναχὰ καὶ νὰ παρακαλεῖτε.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἄγγελιαις.

Αὐτὸς ὁ Ἀιδονόπουλος κι' ἐφέτο: ἀγρονίζει,
μ' ἐκεῖνα τὰ κοστούμια του τὸν κόσμο δαιμονίζει.
Ἄπ' ἐξω στέκουν ἄφωνα καὶ χάσκουν οἱ διαβάται
καὶ βρίσκονται ὅτ' ἡ σάλας του ὅ,τι καθεὶς θέλει,
φανέλαις, κάλτσαις, φιλικὰ, ποκάμισα, γραβάταις,
καὶ σῶμα καὶ μεταξωτὰ γὰρ ντιστεγέδων σκέλη,
καὶ πλούτος καὶ καταπληξὶς καὶ ἄμμος καὶ καὶ καὶ...
γεῖά σου, κύρ Ἀιδονόπουλε, τεχνίτη κλασικῇ.

Ὁ λ γ α, φάρμακον στομάχου τοῦ γνωστοῦ Νικολαΐδη,
τοῦ πρωτεύοντος τῆς Σμύρνης οἰοπνευματοποιοῦ.
εἰν' ἐφεύρεσις δική του κι' ὅλο δύνανται σου δίδει
καὶ τὴν πρῶτον δόξαις τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ.
Τὸ τιμὸν Ἀσκληπιάδου, τὸ σωσταίνον χημικοῦ,
μία στάλα του μοναχὰ εἶνε βάλαντον γλυκῦ...
παῖνε κάθε δυσπεψία, τρῶς καὶ πίνεις καὶ μιλεῖς
καὶ χωνεύεις μ' ὅλα τᾶλλα καὶ τοὺς λόγους τῆς Βουλῆς.

Ἀτλαντὶς, σπουδαῖον φύλλον καὶ με πρόθεσιν γενναίαν,
ὅπου βγαίνει ὅτ' ἡ Ὀρκεν τῆς Ἀμερικῆς τὴν Νέαν,
ἔλθῃς τὸ χαρακτῆρῳ, πρακτικὸς εἰς ὅλα νοῦς,
καὶ τοὺς Ἑλλήνας συνδέει με τοὺς Ἀμερικανούς.
ἔχει σθένος, ἐχέει φλόγα, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς πατρίδος
ἐμφυσᾷ τὰς σελίδας τῆς σφρηγῆς Ἀτλαντίδος.

Ὁ Νικόλαος Νεδίρης ἐνυμφεύθη κατ' αὐτὰς
μὲ τὴν κόρην τὴν καλλίστην Ἀνδρομάχην Δοανίδην,
κι' ἐπευχόμενος εἰς τοὺς εὐτυχίας ἑλευτάς
καὶ μπουναῖς μὲς στοῦ κόσμου καὶ στοῦ γάμου τὸ ταῖν.